

Sygn. akt II AKa 269/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Marek Motuk

Sędziowie SA Małgorzata Janicz

SO (del.) Ewa Gregajtys (spr.)

Protokolant st. sek. sęd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r.

sprawy:

- 1. R. C. (1), urodzonego (...) w P., syna B. i D. z domu G.,*
- 2. G. T. (1), urodzonego (...) w W., syna M. i J. z domu O.,*
- 3. D. G. (1), urodzonego (...) w P., syna A. i T. z domu Ł.,*
- 4. P. W., urodzonego (...) w M., syna T. i I. z domu S.,*

oskarżonych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i P. W. oraz przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 marca 2015 roku

sygn. akt XII K 89/12

I. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych R. C. (1), G. T. (1), D. G. (1) i P. W. utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł obejmujące 23 % VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym:

- na rzecz adwokata K. F. – Kancelaria Adwokacka w W., za obronę oskarżonego G. T. (1),

- na rzecz adwokata K. J. – Kancelaria Adwokacka w W., za obronę oskarżonego P. W.,

- na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w W., za obronę oskarżonego D. G. (1),

III. zasądza od oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i P. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w częściach równych, w tym tytułem opłaty:

- od oskarżonych R. C. (1) i G. T. (1) kwoty po 2.420 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia) zł,

- od oskarżonego P. W. kwotę 1.600 (tysiąc sześćset) zł,

IV. koszty postępowania w części dotyczącej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z G. T. (1), D. G. (1) i P. W., przez nieustalone przejście graniczne R. (...)dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Z. (...) i P. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

II. w bliżej nieustalonym okresie w grudniu 2009 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z G. T. (1) i D. G. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7 kilogramów przywożąc go przez nieustalone przejście graniczne z terytorium K. (...) do R. (...) samochodem osobowym marki V. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. w okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 22 sierpnia 2010 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z G. T. (1) i D. G. (1) przez promowe przejście graniczne R. (...) w G., dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji w samochodzie osobowym marki V. (...) z kraju na terenK. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. w dniu 22 września 2010 r. w G. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z G. T. (1), D. G. (1) i P. W., usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 9,134, 83 gr amfetaminy, co stanowiło 45.674 pojedynczych porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium R. (...)w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) na teren K. (...), do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy M. (...) w G., tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

V. w okresie od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w W., G. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z P. W., D. G. (1) i G. T. (1) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

G. T. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), D. G. (1) i P. W., przez nieustalone przejście graniczneR. (...) dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Z. (...) i P. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

VII. w bliżej nieustalonym okresie w grudniu 2009 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1) i D. G. (1) dokonał przywozu z terytorium K. (...) do R. (...)środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż

7 kilogramów, przewożąc w/w narkotyk samochodem osobowym marki V. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

VIII. w okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 22 sierpnia 2010 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1) i D. G. (1) przez promowe przejście graniczne R. (...) w G., dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w samochodzie osobowym marki V. (...) z kraju na teren K. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

IX. w dniu 22 września 2010 r. w G. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (2), D. G. (1) i P. W., usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 10,149, 92 gr amfetaminy, co stanowiło 50.749 pojedynczych porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium R. (...)w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) na teren K. (...) do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy M. (...) w G., tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

X. w okresie od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w W., G. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), P. W. i D. G. (1) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

D. G. (1) został oskarżony o to, że:

XI. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), G. T. (1) i P. W., przez nieustalone przejście graniczne R. (...)dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Z. (...)i P. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XII. w bliżej nieustalonym okresie w grudniu 2009 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1) i G. T. (1) dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7 kilogramów przywożąc go przez nieustalone przejście graniczne z terytorium K. (...)doR. (...)samochodem osobowym marki V. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIII. w okresie od 21 sierpnia 2010 r. do 22 sierpnia 2010 r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1) i G. T. (1) przez promowe przejście graniczne R. (...) w G., dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w samochodzie osobowym marki V. (...) z kraju na teren K. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIV. w dniu 22 września 2010 r. w G. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), G. T. (1) i P. W., usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 9,134, 83 gr amfetaminy, co stanowiło 45.674 pojedynczej porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium R. (...) w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) na teren K. (...), do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy M. (...) w G., tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XV. w okresie od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w W., G. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (2), P. W. i G. T. (1) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

P. W. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od 25 czerwca 2009 r. do 1 lipca 2009r. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), G. T. (1) i D. G. (1) przez nieustalone przejście graniczne R. (...)dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci 2 kilogramów amfetaminy, polegającej na przewiezieniu w/w substancji ukrytej w gaśnicy samochodowej z kraju na teren Z. (...) i P. (...), tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XVII. w dniu 22 września 2010 r. w G. działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), G. T. (1) i D. G. (1), usiłował dokonać wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 9,134, 83 gr amfetaminy, co stanowiło 45.674 pojedynczej porcji konsumenckich, poprzez wywiezienie jej z terytorium R. (...)w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) na teren K. (...) do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków oraz współsprawcy przez funkcjonariuszy M. (...)w G., tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XVIII. w okresie od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w W., G. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), D. G. (1) i G. T. (1) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 26 marca 2015 roku, w sprawie XII K 89/12:

1.oskarżonego R. C. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach I, II i III czynów z tą zmianą, że wyeliminował z ich opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków” a w zakresie czynu zarzuconego w punkcie III zastąpił określenie „wewnątrzspółnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, ustalając, że czyny te stanowią zbrodnie określone w art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za każdy z wymienionych czynów skazał go i na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył kary: za czyn I - 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł a za czyny II i III – po 3 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł,

2. oskarżonego R. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IV z tą zmianą, że ustalił datę czynu na 24 września 2010 r, wyeliminował z jego opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków”, zastępując określenie „wewnątrzspółnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, zastępując „9.134,83 gramów amfetaminy” przez „10.149,92 gramów amfetaminy”, zastępując „4.5674 pojedynczych porcji konsumenckich” przez „50.749 porcji konsumenckich”, wyeliminował działanie wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) i uznając, że czyn ten stanowi zbrodnię określoną w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał oskarżonego i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł;

3. oskarżonego R. C. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V;

4. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego R. C. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny połączając wymierzając karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł stawka,

5. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. C. (1) łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 lutego 2011 r. do dnia 8 lutego 2013 r.;

6. oskarżonego G. T. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach VI, VII i VIII czynów z tą zmianą, że wyeliminował z ich opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków” a w zakresie czynu zarzuconego w punkcie VIII zastąpił określenie „wewnątrzwspólnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, ustalając, że czyny te stanowią zbrodnie określone w art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za każdy z wymienionych czynów skazał go i na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył kary: za czyn VI - 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł a za czyny VII i VIII – po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł,

7. oskarżonego G. T. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IX z tą zmianą, że ustalił datę czynu na 24 września 2010 r, wyeliminował z jego opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków”, zastąpił określenie „wewnątrzwspólnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, wyeliminował działanie wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) i ustalając, że czyn ten stanowi zbrodnię określoną w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał oskarżonego a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł;

8. oskarżonego G. T. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie X;

9. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego G. T. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny połączając, wymierzając karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł stawka,

10. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. T. (1) łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 września 2011 r. do dnia 8 lutego 2013 r.;

11. oskarżonego P. W. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XVI czynu, z tą zmianą, że wyeliminował z jego opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków” i ustalając, że czyn ten stanowi zbrodnię określoną w art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go a na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł,

12. oskarżonego P. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVII z tą zmianą, że ustalił datę czynu na 24 września 2010 r, wyeliminował z jego opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków”, zastąpił określenie „wewnątrzwspólnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, zastępując „9.134,83 gramów amfetaminy” przez „10.149,92 gramów amfetaminy”, zastępując „4.5674 pojedynczych porcji konsumenckich” przez „50.749 porcji konsumenckich” i wyeliminował działanie wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) i ustalając, że czyn ten stanowi zbrodnię określoną w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, skazał oskarżonego a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł;

13. oskarżonego P. W. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XVIII;

14. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego P. W. kary pozbawienia wolności i grzywny połączył, wymierzając karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 50 zł stawka,

15. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. W. łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: od dnia 24 września 2010 r. do dnia 20 września 2011 r., od dnia 9 listopada 2011r. do dnia 17 października 2012 r. i od dnia 4 listopada 2012 r. do dnia 8 lutego 2013 r.;

16. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach XI, XII i XIII czynów z tą zmianą, że wyeliminował z ich opisu słowa „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z przemytem narkotyków” a w zakresie czynu zarzuconego w punkcie XIII zastąpił określenie „wewnątrzwspólnotowej dostawy” określeniem „wywozu”, ustalając, że czyny te stanowią zbrodnie określone w art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za każdy z wymienionych czynów skazał go i na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i 6 pkt 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył kary po roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł,

17. oskarżonego D. G. (1) w ramach czynu zarzuconego w pkt. XIV uznał za winnego tego, że w dniu 24 września 2010 r. w P. udzielił pomocy R. C. (1), G. T. (1) i P. W. w usiłowaniu dokonania wywozu znacznej ilości środka psychotropowego w postaci nie mniej niż 10,149,92 gramów amfetaminy, co stanowiło 50.749 pojedynczych porcji konsumenckich, poprzez użyczenie użytkowanego przez siebie samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), celem wywiezienia wskazanej ilości amfetaminy z terytorium R. (...)na teren K. (...), do czego nie doszło z uwagi na ujawnienie i zatrzymanie narkotyków przez funkcjonariuszyM. (...) w G., co stanowiło przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i 6 pkt 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł,

18. oskarżonego D. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XV;

19. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego D. G. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny połączył, wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 50 zł stawka,

20. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat,

21. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. G. (1) łącznej kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 listopada 2010 r. do dnia 1 grudnia 2010 r. uznając jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,

22. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa:

- wobec R. C. (1) – za czyn II 6.000 zł,

- wobec G. T. (1) – za czyn VI 6.000 zł,

- wobec D. G. (1) – za czyn XII 6.000 zł.

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 230 § 2 kk orzekł o dowodach rzeczowych. Rozstrzygając w przedmiocie kosztów sądowych postępowania, sąd zasądził wynagrodzenie

na rzecz adwokatów M. K., K. J. i K. F. z tytułu obrony z urzędu oskarżonych D. G. (1), P. W. i G. T. (1), samych oskarżonych, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i P. W. a także co do oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i D. G. (1) – prokurator.

Obrońca oskarżonego R. C. (1) zaskarżył wyrok co do punktów 1, 2 i 4 na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj:

a) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych czynów i odstąpienie od przeprowadzenia z urzędu dowodów z:

- informacji przewoźnika promowego operującego nak. (...), czy zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym przez oskarżonego G., R. C. (1) wspólnie z nim i pojazdem marki V. (...) korzystał z przeprawy promowej w dniach 25-28 czerwca 2009 r.;

- informacji ze Straży Granicznej, czy oskarżony R. C. (1) w dniu 1 lipca 2009 r. przekroczył granicę R. (...) podróżując samolotem z terytorium W. (...) (...), albowiem w takiej sytuacji osoba podróżująca podlega kontroli paszportowej a z informacji z wizzair wynika jedynie, że rezerwacja na takie dane osobowe (bez wskazania nr PESEL lub nr dowodu tożsamości) została dokonana i opłacona, co nie jest jednak jednoznaczne z lotem samolotem;

- informacji od operatora E. pod kanałem L., kiedy pojazd marki P. (...) nr rejestracyjny (...) opuścił terytorium W. (...), albowiem brak jest potwierdzenia w tym zakresie okoliczności co do powrotu ww. pojazdem współoskarżonych;

- informacji od S. (...) kiedy została dokonana rezerwacja przeprawy promowej do S. dla M. M. (1), kto ją opłacił, celem ustalenia czy wyjazd ten był wcześniej planowany i nie miał w związku z tym nic wspólnego z przemyceniem narkotykami, czy też był organizowany ad hoc w celu kamuflażu przemytu narkotyków - jak podobną sytuację ocenił Sąd w odniesieniu do oskarżonego W.;

- eksperymentu procesowego polegającego na umieszczeniu w butli ppoż w sposób mechaniczny 2 kg amfetaminy a następnie jej zamknięcie w sposób uniemożliwiający jej otwarcie w inny niż przez jej przepiłowanie sposób jest w ogóle możliwe - wobec braku wiedzy fachowej w tym zakresie po stronie Sądu;

- eksperymentu procesowego (wizji lokalnej) na terenie N.iH. z udziałem oskarżonego D. G. (1) celem potwierdzenia lub zaprzeczenia wykazywanych przez niego okoliczności, w szczególności ustalenia, gdzie miało dojść do spotkania z A. (marihuana; H.) i z P. mówiącym z południowym akcentem (N.) oraz tożsamości tych osób albowiem okoliczności, o których mówił oskarżony nie zostały w żaden sposób potwierdzone;

- opinii biegłego z zakresu daktyloskopii na okoliczność pozostawienia w samochodzie marki V. (...) śladów linii papilarnych na częściach samochodu. Z treści wyjaśnień D. G. (1) wynika wprawdzie, że narkotyki miały być pakowane przez oskarżonych w rękawiczkach ale nie oznacza to, że w, tych rękawiczkach poruszali się oni również przedmiotowym pojazdem albo w jego wnętrzu się znajdowali;

- opinii biegłego z zakresu badań biologicznych w celu ustalenia, czy w pojeździe marki V. (...) znajdują się jakieś ślady biologiczne i czy zostały one pozostawione przez któregokolwiek oskarżonych;

- opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego celem ustalenia autora trasy wytyczonej oskarżonemu G., którą miał się poruszać na terytorium S. i N.

- powtórnej opinii biegłych psychiatrów celem ustalenia stanu psychicznego oskarżonego G. w inkryminowanym czasie, jak również w trakcie składania wyjaśnień wobec jego deklaracji na rozprawie w dniu 27 lutego 2013 r., że przez okres 3 miesięcy (de facto do momentu zatrzymania) zażywał on amfetaminę w ilości 0,5 g do 2 g dziennie, 3 razy w tygodniu a nawet w tygodniowych ciągach co może świadczyć o jego uzależnieniu od tego narkotyku a w konsekwencji zdolność pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznawaniem znaczenia swoich czynów oraz treści składanych oświadczeń;

- analizy logowania się zidentyfikowanych telefonów w stacjach bazowych (...) celem zweryfikowania okoliczności podawanych przez oskarżonego G. co do osób i miejsca popełniania przestępstw, o których wyjaśniał;

- opinii biegłego z zakresu chemii celem ustalenia, czy śladowe ilości substancji psychotropowych zabezpieczonych w domu R. C. (1) są tożsame z narkotykami zabezpieczonymi w pojeździe V. (...) wobec niepotwierdzonych żadnym Zwodem ustaleń Sądu, że ww. oskarżony zajmował się konfekcjonowaniem narkotyków;

- informacji z Aresztu Śledczego w G., czy oskarżony D. G. (1) zgłaszał nieregularne zachowania pod jego adresem, obawy o swoje życie i zdrowie wobec jakichkolwiek gróźb ze strony współosadzonych, czy też przekazywał nieformalną korespondencję z takimi gróźbami, celem weryfikacji postawy oskarżonego, w toku postępowania polegającej na zmianie wyjaśnień;

- ponownych oględzin pojazdu marki V. (...) celem potwierdzenia lub zakwestionowania zeznań świadka M. G., który wbrew stanowisku Sądu nie mówił, iż widział oskarżonego G. pakującego narkotyki w ww. pojeździe, ale wiedział, że poza ujawnionymi skrytkami w pojeździe tym znajdowała się skrytka nad nadkolem pod tylną kanapą - co nie zostało zweryfikowane;

- przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu chemii celem zbadania garażu należącego do oskarżonego G., na okoliczność pozostawienia w nim śladów narkotyków, mającego zweryfikować zeznania świadka M. G. co do miejsca konfekcjonowania i faktu pakowania narkotyków przez tego oskarżonego;

- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka właściciela rachunku bankowego, z którym skojarzona jest karta kredytowa, za pośrednictwem której opłacono rezerwację na nazwisko R. C. (1) celem ustalenia, dla jakiego R. C. (1) został zarezerwowany i wykupiony bilet lotniczy oraz na czyją prośbę lub polecenie;

b) art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie w wyroku wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego pomimo deklaracji uwzględnienia na korzyść oskarżonego jego niekaralności i dobrej opinii w miejscu zamieszkania, co jednak nie znalazło odzwierciedlenia w treści wyroku;

c) art. 5 ust. 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości jakie pojawiły się wobec zmiany zeznań przez niektórych świadków, współoskarżonego G. oraz wynikających ze sprzeczności niektórych dowodów, wbrew dyspozycji ww. przepisu tzn. na niekorzyść oskarżonego;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą w szczególności na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom i wyjaśnieniom osób przesłuchiowanych w toku postępowania, w szczególności oskarżonym, świadkom M. G., K. P. (1), E. S., policjanta o imieniu M. z K. w P., które w swojej wymowie potwierdzają, że zdarzenia z udziałem G. G. (4) (o których mówi) mogły mieć miejsce, ale z drugiej strony nie wskazują (nie potwierdzają) w nich udziału oskarżonego C.,

e) art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający instancyjną kontrolę zaskarżonego orzeczenia, poprzez powołanie się pozornie na ustalenia dotyczące poszczególnych przestępstw, które w istocie sprowadzają się do ustaleń globalnych polegających na kilkukrotnym przepisywaniu tych samych wypowiedzi oskarżonego D. G. (1), które de facto stanowią jedyny dowód w sprawie, na którym Sąd oparł rozstrzygnięcie, bez wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody

dokonano potwierdzenia stanu faktycznego przedstawionego przez tego oskarżonego, pobieżne omówienie powodów dla których dano wiarę tym wyjaśnieniom odmawiając jej innym dowodom na zasadzie, że nie potwierdzają one stanu faktycznego ustalonego w oparciu o wyjaśnienia D. G. (1).

Obrońca oskarżonego R. C. (1) wskazał także, że z ostrożności procesowej podnosi zarzut obrazy przez Sąd I Instancji:

f) art. 20, art. 21 § 1, art. 53 oraz art. 55 Kodeksu Karnego poprzez naruszenie wyartykułowanej w tym przepisie zasady indywidualizacji kary ze względu na okoliczności osobiste oskarżonych, albowiem za zachowanie tej zasady nie może być uznane wyrokowanie co do oskarżonego C. niekaranego, cieszącego się dobrą opinią w miejscu zamieszkania, w wymiarze (zaledwie) 3 miesiące kary pozbawienia wolności niższym (zarówno przy karach jednostkowych, jak i karze łącznej) od kary orzeczonej wobec innych oskarżonych wielokrotnie karanych, cieszącego się złą opinią, mających zgodnie z ustaleniami policji kontakty ze środowiskiem przestępczym, którzy zdaniem Sądu odegrali w potencjalnie popełnionych przestępstwach „nieco wyższą pozycję w ramach zarzucanych czynów” oraz dyrektyw wymiaru kary, w szczególności poprzez niewystarczające uwzględnienie (w kontekście kar częściowych i łącznych orzeczonych wobec współoskarżonych) osobistych okoliczności takich jak zachowanie oskarżonego przed potencjalnym popełnieniem przestępstwa (niekarany) jak również po (niekarany) a zatem przez przyzmat tego, że przestępcze zachowanie - o ile faktycznie się go dopuścił - miało charakter incydentalny i nie może świadczyć o jego demoralizacji.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł podstawy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji podnosząc, że uchybienia popełnione w zaskarżonym orzeczeniu uniemożliwiają jego konwalidację na etapie postępowania apelacyjnego.

Obrońca oskarżonego G. T. (1) zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktów 6, 7, 9 i 22 wyroku. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) złożonych na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 16 maja 2012 r. w zakresie odwołania obciążających wyjaśnień oskarżonego co do rzekomego sprawstwa oskarżonego G. T. (1) przejawiającą się tym, że:

a) Sąd I instancji niesłusznie przyjął, że odwołanie wyjaśnień dokonane przez oskarżonego D. G. (1) dotyczyło jedynie kart 991-993 jego wyjaśnień, podczas gdy prawidłowa ocena treści wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2012 r. prowadzić winna do wniosku, że oskarżony D. G. (1) odwołał swoje pomawiające wyjaśnienia wobec oskarżonego G. T. (2) w całości, tj. w zakresie wszystkich czynów objętych aktem oskarżenia przeciwko oskarżonemu G. T. (1), gdyż - co nie zostało wykluczone - wyjaśnienia D. G. (1) mogły być skutkiem sugestii padających od funkcjonariuszy Policji;

b) Sąd I instancji niesłusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) za niewiarygodne w części dotyczącej odwołania wyjaśnień co do treści objętych aktem oskarżenia w zakresie zarzutów wysuwanych przeciwko oskarżonemu G. T. (1), przy jednoczesnym pełnym uznaniu przez Sąd I instancji za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. G. (1), w których obciążył on pozostałych oskarżonych, co stanowi przejaw dowolnej oceny materiału dowodowego,

co skutkowało:

błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 marca 2015 r., mających wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony G. T. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, pomimo odwołania przez oskarżonego D. G. (1) obciążających wyjaśnień wobec oskarżonego G. T. (2), co skutkowało uznaniem winy oskarżonego G. T. (2) przy braku jakiegokolwiek innego dowodu na niekorzyść oskarżonego,

ewentualnie, w razie nieuwzględnienia powyższego skarżący zarzucił:

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego D. G. (1), co doprowadziło Sąd orzekający do nietrafnego przyjęcia, że wyjaśnienia tego oskarżonego są spójne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych uczynionych przez Sąd I instancji, o czym świadczy to, że:

a) oskarżony D. G. (1) podczas postępowania dwukrotnie odwoływał swoje wyjaśnienia w zakresie dotyczącym roli oskarżonego G. T. (2) w popełnianiu opisywanych przez siebie przestępstw, co zostało dostrzeżone przez Sąd I instancji, lecz nie wpłynęło w sposób prawidłowy na treść przyjętych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, co powinno negatywnie rzutować na ocenę treści wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) jako wyjaśnień niewiarygodnych;

b) oskarżony D. G. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, obeznaną z mechanizmami procesu karnego, co w połączeniu z zatrzymaniem jego pojazdu V. (...) przez funkcjonariuszy Straży Granicznej powinno skutkować uznaniem przez Sąd I instancji, że oskarżonemu D. G. (1) przyświecał motyw w postaci dążenia do obciążania odpowiedzialnością karną innych osób, co wpłynęło na zakres odpowiedzialności poniesionej przez niego w skutek takiej postawy procesowej, a motywacja finansowa - pozbawienie oskarżonego ważnego składnika majątkowego jakim był dla niego V. (...) - skłaniało go do formułowania obciążających wyjaśnień wobec innych oskarżonych;

c) wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) w zakresie oskarżonego G. T. (1) nie zostały w toku postępowania potwierdzone innymi dowodami;

d) oskarżony G. T. (1) w toku postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego konsekwentnie negował swój udział w zarzucanych mu czynach;

co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych, gdyż prawidłowa ocena wyjaśnień D. G. (1) powinna prowadzić do wniosku, że były one niewiarygodne, co za tym idzie Sąd I instancji nie mógł się na nich oprzeć wydając wyrok skazujący co do oskarżonego G. T. (1).

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) przez przyzmat zeznań świadka E. S., co doprowadziło Sąd orzekający do nietrafnego przyjęcia, że wyjaśnienia tego oskarżonego są spójne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, o czym świadczy to, że pomimo uznania przez Sąd I instancji zeznań świadka E. S. za wiarygodne, to Sąd meriti oceniając wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) nie dostrzegł niespójności pomiędzy zeznaniami tego świadka a wyjaśnieniami oskarżonego;

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. (a contrario) poprzez nieuzasadnione oddalenie przez Sąd I instancji wniosku powodowego obrońcy oskarżonego G. T. (1) z dnia 25 września 2014 r. o przeprowadzenie dowodu z materiałów zgromadzonych w aktach sprawy prowadzonych w związku z postanowieniem prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku z dnia 2 września 2011 r. o wyłączeniu sprawy do odrębnego rozpoznania (k. 1318) wskutek uznania przez Sąd I instancji, że przeprowadzenie takiego dowodu jest nieprzydatne do stwierdzenia wskazanych weń okoliczności, podczas gdy przeprowadzenie dowodu w formie wnioskowanej przez obrońcę oskarżonego pozwoliłoby na zweryfikowanie prawdomówności wyjaśnień oskarżonego G.;

5. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej E. C., która w dniu 6 czerwca 2013 r. sporządziła opinię sądowo-psychologiczną z przesłuchania oskarżonego D. G. (1), podczas gdy opinia biegłej jest opinią niepełną i w konsekwencji nie może stanowić podstawy oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego G.;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z opinii uzupełniającej biegłej E. C., podczas gdy z treści zeznań świadka E. S. wynika, że oskarżony D. G. (1) w okresie objętym aktem oskarżenia był chronicznie uzależniony od ciężkich narkotyków;

zarzuty dot. ustaleń Sądu I instancji w zakresie punktu VI aktu oskarżenia

7. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego G. T. (1) o przesłuchanie w charakterze świadka M. R. ze względu na brak możliwości przeprowadzenia tego dowodu, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego G. T. (1);

8. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu pożarnictwa na okoliczność możliwości normalnego działania gaśnicy samochodowej, tj. wydobywania się proszku gaśnicy przy jej użyciu i wskazywania na ciśnieniomierzu prawidłowego ciśnienia wewnątrz gaśnicy, gdy wewnątrz gaśnicy umieszczona jest amfetamina, w sytuacji gdy ustalenie ww. okoliczności niezbędne jest do oceny prawdziwości wersji przedstawionej przez oskarżonego D. G. (1) co do sposobu transportowania narkotyku, a oceny tej dokonać można posługując się wiadomościami specjalnymi;

zarzuty dot. ustaleń Sądu I instancji co do punktu VII aktu oskarżenia

9. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. która wyrażała się nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizą materiału dowodowego, która doprowadziła Sąd orzekający do nietrafnego przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) są logiczne w zakresie przestępstwa zarzucanego oskarżonemu G. T. (1) w punkcie VII aktu oskarżenia, podczas gdy zachowanie przypisane oskarżonemu na podstawie wyjaśnień oskarżonego G. jest nieprawdopodobne;

10. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. co wyrażało się nieobiektywną oraz sprzeczną z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizą materiału dowodowego, która doprowadziła Sąd orzekający do nietrafnego przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) są logiczne w zakresie przestępstwa zarzucanego oskarżonemu G. T. (1) w punkcie VII aktu oskarżenia, podczas gdy treść wyjaśnień oskarżonego G. świadczy, że do momentu okazania mu tuby basowej określał on ten przedmiot jako instrument, na którym się gra;

zarzuty dot. ustaleń Sądu I instancji co do punktu VIII aktu oskarżenia

11. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. co wyrażało się w sprzecznym z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego wnioskiem Sądu I instancji, który oceniając wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) w zakresie zarzutu nr VIII z aktu oskarżenia nie dostrzegł, że świadek K. P. (2), której zeznania zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, podczas przesłuchania nie wskazała wizerunku oskarżonego G. T. (1) jako osoby wręczającej jej pieniądze, które później miały być przesłane na rachunek bankowy prowadzony na rzecz M. M. (1), co za tym idzie brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego tę część wyjaśnień oskarżonego D. G. (1), z której wynika, to że oskarżony G. T. (1) przekazał pośrednio lub bezpośrednio pieniądze świadek K. P. (2) w celu dalszego ich przekazania oskarżonemu D. G. (1) znajdującemu się ówczesnie na terytorium K. (...);

12. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., co wyrażało się w niedostrzeżeniu przez Sąd I instancji wyraźnych różnic w treści wyjaśnień składanych przez oskarżonego D. G. (1) w zakresie wynagrodzenia, które miał otrzymać oskarżony za wyjazd, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, że szczegóły dotyczące własnego wynagrodzenia zapadają najgłębiej w pamięć,

dotatkowo deklarowana kwota 3.500 złotych stanowiąca ekwiwalent 500 g bądź 400 g amfetaminy jest kwotą zdecydowanie zaniżoną i wykraczającą poza wysokość wynagrodzenia, które otrzymać miał oskarżony D. G. (1);

zarzuty dot. ustaleń Sądu I instancji co do punktu IX aktu oskarżenia

13. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. co wyrażało się nieobiektywnym oraz sprzecznym z zasadami logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego przeanalizowaniem materiału dowodowego, która doprowadziła Sąd orzekający do nietrafnego przyjęcia, że pomiędzy oskarżonymi istniały, w określonych przez Sąd I instancji sytuacjach, kontakty telefoniczne, podczas gdy dojście do takiego wniosku możliwe było jedynie na podstawie wyjaśnień oskarżonego D. G. (1), gdyż z zasad doświadczenia życiowego wynika, że przyporządkowanie abonenta do jego numeru telefonu nie jest możliwe (w sposób niewątpliwy), gdy ich użytkownicy korzystają z kart SIM typu p. (...);

14. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) treści pisma przewodniego skierowanego do Prezesa Sądu Okręgowego wysłanego z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w dniu 5 lutego 2015 r., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) wynikało, że przekazywał on informacje dotyczące oskarżonego T. funkcjonariuszom Policji, wskutek czego podjęto czynności operacyjno-rozpoznawcze, w konsekwencji należało uznać, że nieuwjawienie informacji dotyczących G. T. (1) w tych aktach powinno skutkować uznaniem wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) jako wyjaśnień niewiarygodnych.

Obrońca oskarżonego G. T. (1) podnosząc takie zarzuty wniósł o

zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego G. T. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie w razie nieuwzględnienia powyższego o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd meriti i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonego P. W. zaskarżył wyrok – z wyłączeniem pkt. 25 - w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. wyrażającą się w uznaniu wyjaśnień współoskarżonego D. G. (1) za wiarygodne w oparciu jedynie o to, że treść tych wyjaśnień znalazła odzwierciedlenie w okolicznościach przelotu oskarżonego R. C. (1) liniami lotniczymi W. na trasie L. - W. w dniu 01 lipca 2009 roku, rejestracji pojazdu oskarżonego W. przy przejeździe przez E. pod K. (...) oraz na podstawie zbieżności częstych połączeń telefonicznych oskarżonych ze wskazywanymi datami popełnianych przestępstw, w sytuacji, gdy pomówienie współoskarżonego jest dowodem szczególnym i jak wskazuje się w orzecznictwie (dla przykładu: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1999 r., sygn. akt II KKN 506/97) wymaga bardzo skrupulatnej oceny uwzględniającej okoliczności, czy informacje przekazywane przez pomawiającego są przyznane przez pomawianego, czy znajdują potwierdzenie w innych dowodach, są spontaniczne, pochodzą od osoby bezstronnej, czy zainteresowanej w obciążaniu pomówionego, pochodzą od osoby nieposzlakowanej, czy przestępcy, czy pomawiający sam siebie obciąża, czy tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, co oznacza, że wyjaśnienia oskarżonego G. tych kryteriów nie spełniają i są niewiarygodne, bowiem :

a) nie zostały przyznane,

b) są jedynie poszlakowe potwierdzone innymi znikomymi dowodami,

c) w/w oskarżony był wielokrotnie karany, a

d) składane wyjaśnienia obciążające oskarżonego W. miały na celu wyłącznie umożliwienie mu skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 k.k., co znalazło wyraz w zaskarżonym wyroku Sąd I instancji,

e) przeprowadzona w sprawie opinia psycholog E. C. wskazuje na zaburzoną motywację tego oskarżonego w składanych wyjaśnieniach spowodowaną obawą przed odpowiedzialnością karną i dodatkowo

f) oskarżony G. tuż po złożeniu pierwszych wyjaśnień w dniu 02 listopada 2010 roku wysłał wiadomości SMS o treści wskazującej na pełną świadomość własnej sytuacji prawnej i konieczności współpracy z organami ścigania poprzez ujawnienie innych współuczestników przestępstwa (poz. 272, k. 394), a świadek M. G. zeznał, że oskarżony G. mówił o potrzebie „poświęcenia kogoś” w związku z wyjazdem do N. we wrześniu 2010 roku i właśnie w związku z tym wyjazdem doszło do zatrzymania oskarżonego W.;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k. p. k. poprzez odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. G., w zakresie w jakim podważa on wersję przedstawianą przez oskarżonego G. odnośnie pakowania narkotyków przed ich wywozem do N. we wrześniu 2010 roku oraz w zakresie w jakim zeznał on, że oskarżony G. w okresie czerwca do października 2010 roku zażywał amfetaminę codziennie z kilkudniowymi jedynie przerwami na czas konieczny na zakup narkotyków, w szczególności, że zeznania te w znacznej mierze były z wyjaśnieniami oskarżonego G., a biegła psycholog E. C. określiła je jako konsekwentne, uszczegółowione, składane w oparciu o własne przeżycia, bez fantazjowania i konfabulacji, a odmowa przyznania im waloru wiarygodności jest wyrazem tendencyjnej oceny Sądu I instancji wiarygodności wyjaśnień składanych przez oskarżonego G. ;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k. p. k. wyrażając się w wadliwej ocenie wyjaśnień oskarżonego W. i odmówienie im wiary, w sytuacji, gdy brak jest w sprawie jakiegokolwiek dowodu - poza wyłącznie wyjaśnieniami oskarżonego G. - przeczącego wersji przedstawianej przez oskarżonego o wyjeździe turystycznym do N. i pełnej nieświadomości przewożenia narkotyków, o czym świadczą konsekwentnie od chwili zatrzymania wyjaśnienia P. W. oraz zeznania świadków - celników K. P. (1) i A. S. o niewątpliwym zaskoczeniu oskarżonego po ujawnieniu w jego samochodzie użyczonym na potrzebę wyjazdu przez oskarżonego G. narkotyków, a okoliczność, że oskarżony zachowywał się podczas przeszukania samochodu spokojnie świadczy wbrew ocenie Sądu I instancji na jego korzyść, a nie odwrotnie.

W przypadku niepodzielenia przez Sąd w/w zarzutów, na wypadek uznania, że Sąd I instancji nie dopuścił się w/w błędów proceduralnych, skarżący zarzucił:

4. rażąco niewspółmierność kary do skali zawinienia oskarżonego P. W. poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym, nieznacznie tylko obniżonej, w stosunku do kar wymierzonych współoskarżonym R. C. (1) i G. T. (1), w sytuacji, gdy rola oskarżonego W. w przypisanym im procederze była marginalna i sprowadzała się przy obu czynach jedynie do roli kuriera, przy czym oskarżony nie organizował w żaden sposób dostawy narkotyków, nie zajmował się ich nabyciem, pakowaniem i przygotowaniem ich do przewozu lub późniejszym rozproszaniem i nie czerpał z tego tytułu żadnych korzyści.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca oskarżonego P. W. wniósł o uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o obniżenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Prokurator, na podstawie art. 425 i 444 kpk, zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i D. G. (1).

Powołując się na art. 427 § 2 kpk wyrokowi zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec:

- oskarżonego R. C. (1) w pkt. 4 wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej w wymiarze 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- oskarżonego G. T. (1) w pkt. 9 wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

wobec wysokiej szkodliwości społecznej czynów i stopnia zawinienia, a przede wszystkim ilości realizowanych przestępstw stanowiących zbrodnie co sprawia, że wymierzone oskarżonym kary w rozmiarach zbliżonych do dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie będą spełniać ich celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd, iż w stosunku do D. G. (1) zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 19 wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena oraz uwzględnienie negatywnych okoliczności związanych z jego właściwościami i warunkami osobistymi, dotychczasowym sposobem życia, w szczególności wynikających z jego wcześniejszej parokrotnej karalności, prowadzą do wniosku przeciwnego.

Prokurator, podnosząc takie zarzuty, na podstawie art. 427§1 k.p.k. i art. 437§2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach:

- 4. poprzez wymierzenie R. C. (1), na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów, kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności,
- 9. poprzez wymierzenie G. T. (1), na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów, kary łącznej 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- 20. poprzez uchylene orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej D. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew stanowiskom wyrażonym w tych wywiedzionych przez obrońców oskarżonych, wyrok sądu pierwszej instancji zarówno w sferze kompletności, jak i oceny wartości jego podstawy dowodowej, jest rozstrzygnięciem odpowiadającym prawu, nie zapadł zatem z obrazą tych norm prawa procesowego, na które skarżący wskazują w zarzutach.

Sąd Okręgowy orzekał w oparciu o kompletny materiał dowodowy a zatem taki, jaki uwzględniając miejsce, czas i charakter zarzuconych oskarżonym przestępstw, możliwy był do zgromadzenia. Przeprowadzone dowody sąd ocenił w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 kpk i na podstawie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów.

Zważywszy na zasadniczą podstawę dowodową zaskarżonego wyroku, uwzględniając wielość zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońców, jak i obszerność przytoczonych na ich poparcie argumentów, pozornie można uznać, że stanowi ona wdzięczną, czy inaczej ujmując, prostą podstawę zaskarżenia. Takie stanowisko obrony uznać należy za standardowe, gdy zasadniczy dowód obciążający oskarżonych stanowią wyjaśnienia jednego z nich a konsekwencją ich złożenia jest zastosowanie dobrodziejstwa art. 60 § 3 kk. To, że oskarżony ma procesową motywację do składania obciążających współoskarżonych wyjaśnień, nie stanowi jednak skutecznej podstawy do podważania wartości takiego dowodu, jeżeli jego ocena uwzględniająca kryteria przewidziane w procedurze karnej, nie daje podstaw do zakwestionowania prawdziwości złożonych wyjaśnień.

Nadzwyczajne złagodzenie kary ujęte w art. 60 § 3 kk, obok odrębnie uregulowanej instytucji świadka koronnego, jest istotnym narzędziem zwalczania szeroko rozumianych struktur przestępczych o różnym poziomie organizacji poprzez przełamanie solidarności przestępczej. Działalność przestępcza – co wobec treści apelacji nie wydaje się tak oczywiste - to obszar działań bezprawnych, nielegalnych i z tego właśnie powodu często niejawnych a zatem niedostępnych dla

osób postronnych. To sprawia, że niekiedy podstawowym źródłem wiedzy o zasadach funkcjonowania takich struktur a przede wszystkim popełnianych w ich ramach przestępstwach, są relacje osób w nich uczestniczących a zatem przestępstwa takie popełniających. Co więcej, są takie kategorie przestępstw, w których jedynym źródłem wiedzy w zakresie ich zaistnienia i przebiegu, w sytuacji, gdy nie zostały ujawnione przez organy ścigania na etapie realizacji, są wyłącznie relacje ich uczestników a zatem współsprawców. Do takiej właśnie kategorii należą czyny związane z szeroko rozumianą przestępczością narkotykową, w tym produkcją, obrotem, czy przemytem takich substancji. Wiedzą w tym zakresie nie dysponują osoby o nieposzlakowanej opinii, bezstronne i nie karane, których nienaganny styl życia jest swoistym gwarantem praworządności w każdym aspekcie życiowej aktywności, bowiem takie osoby w środowiskach przestępczych nie funkcjonują a wobec tego nic na ich temat nie wiedzą. Powyższe nie oznacza oczywiście, że dowód z pomówienia jest dowodem uprzywilejowanym i w takich kategoriach nie został oceniony przez sąd pierwszej instancji, nie jest to jednak – niejako z założenia – dowód gorszy, choć tak jest postrzegany w apelacjach obrońców oskarżonych. W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęte w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we Wrocławiu w wyroku z 19.09.2013 r. II Aka 266/13; SA w Białymstoku w wyroku z 6.06.2013 r, II Aka 61/13; SA w Krakowie w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II Aka 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o nadzwyczajnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, czyli te ujęte w art. 7 kpk.

Dowód z wyjaśnień oskarżonego, także takich, w których obciąża inne osoby, jest dowodem przewidzianym w procedurze karnej, jest zatem legalnym źródłem dowodowym a jako taki podlega ocenie w oparciu o kryteria stosowane wobec wszystkich dowodów – z art. 7 kpk. W procedurze karnej nie obowiązuje legalna teoria dowodów, co oznacza, że ich wartość nie jest uwarunkowana źródłem pochodzenia. To sąd, w oparciu o całość okoliczności sprawy i przy uwzględnieniu kryteriów wskazanych w powołanym wyżej przepisie, w sposób swobodny ocenia, czy i które dowody są wiarygodne a przez to mogą stanowić podstawę prawdziwych ustaleń faktycznych. W konsekwencji, nie ma procesowych podstaw do przyjęcia, by dowód z wyjaśnień oskarżonego niejako z założenia nie mógł stanowić podstawy faktycznej wyroku skazującego współoskarżonych i to także wtedy, gdy stanowi on zasadniczy materiał dowodowy sprawy.

Powyższe uwagi, choć ogólnej natury, stanowią punkt wyjścia dla rozpoznania apelacji obrońców oskarżonych, skoro ci skarżący wad zaskarżonego wyroku upatrują przede wszystkim w dokonanej przez sąd ocenie wartości dowodowej obciążających oskarżonych wyjaśnień D. G. (1) a w konsekwencji możliwości czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Przechodząc zatem do zastrzeżeń kierowanych wobec oceny materiału dowodowego sprawy, stanowczo należy stwierdzić, że ta zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku, w tym także części niejawniej, nie jest dotknięta błędami, a jako logiczna, rzeczowa i konkretna zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. Nie są zatem słuszne te zarzuty obrońców, w których wskazują, że dokonując pozytywnej oceny wartości dowodu z wyjaśnień D. G. (1) sąd dopuścił się obrazy art. 7 kpk, czy art. 5 § 2 kpk. Kompleksowa analiza wyjaśnień tego oskarżonego uprawniała sąd orzekający w pierwszej instancji do wniosku, przy uwzględnieniu uwag dotyczących częściowej zmiany wyjaśnień tego oskarżonego wobec G. T. (1), że stanowią one wiarygodną podstawę dla czynienia prawdziwych ustaleń faktycznych. Oskarżony w toku całego postępowania przygotowawczego a w znacznym zakresie i przed sądem, wielokrotnie słuchany co do zdarzeń będących podstawą postawionych zarzutów, konsekwentnie podawał co do roli każdego z oskarżonych w procederze przemytu amfetaminy i marihuany. Co więcej, to właśnie wyjaśnienia tego oskarżonego umożliwiły postawienie zarzutów jemu jak i współoskarżonym, miały przy tym charakter dowodu pierwotnego. To okoliczności wskazywane przez oskarżonego D. G. (1) powodowały dalsze czynności procesowe, których efektem była

pozytywna weryfikacja jego wypowiedzi. Podkreślić także należy, że składając wyjaśnienia, oskarżony relacjonował szeroko także co do własnej roli w przestępstwach również wówczas, gdy był głównym, bezpośrednim wykonawcą czynu (tak w przypadku wywozu w sierpniu 2010 r. do (...)10 kg amfetaminy). Dysponując zatem tak ukształtowanym materiałem dowodowym, sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że oskarżony dysponował szeroką i wiarygodną wiedzą na temat działalności przestępczej ujętej w zarzutach.

Wyjaśnienia D. G. (1), na co słusznie zwrócił uwagę sąd okręgowy, nie stanowią dowodu osamotnionego, a zatem nie podlegającego żadnej weryfikacji. Sąd okręgowy prawidłowo wykazał, że znajdują one wsparcie w szeregu innych dowodów. Co istotne, ocena ta dotyczy wszystkich zarzuconych oskarżonym czynów. Wskazać przy tym należy, że w zakresie przedmiotowym, pomimo sformułowania w akcie oskarżenia XVIII zarzutów, rozpoznawana sprawa dotyczyła pięciu czynów, których popełnienie zarzucono oskarżonym w różnej konfiguracji osobowej a na etapie postępowania odwoławczego – obejmowała cztery zarzuty, wobec prawomocnego uniewinnienia oskarżonych od udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Oceniając wartość dowodową wyjaśnień D. G. (1), sąd okręgowy słusznie dostrzegł, że w zakresie każdego z relacjonowanych czynów, jego wyjaśnienia znajdują bezpośrednie lub pośrednie potwierdzenie w innych dowodach. Co więcej, dowody te zostały przeprowadzone głównie na etapie postępowania przygotowawczego w ramach weryfikacji wyjaśnień tego oskarżonego i weryfikacja ta w takim zakresie, w jakim dowodowo była możliwa, dała efekty pozytywne. Zauważyć także należy, że czynności zatrzymania oskarżonych nie były wykonywane jednocześnie, ale dopiero wówczas, gdy weryfikacja wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) co do poszczególnych elementów przebiegała pozytywnie, co świadczy o obiektywizmie w tym zakresie także na etapie śledztwa.

Odnosząc tę ocenę do poszczególnych czynów powtórzyć jedynie należy za sądem okręgowym, że w zakresie przypisanej wszystkim oskarżonym wewnątrzspółnotowej dostawy 2 kg amfetaminy przewiezionej z P. na teren Z. (...)i I.w okresie 25 czerwca-1 lipca 2009 roku, wyjaśnienia D. G. (1) zostały potwierdzone informacją od operatora E., z której wynika, że automatyczny system odczytywania tablic rejestracyjnych zarejestrował pojazd o nr (...), gdy wjeżdżał na teren W. (...)w dniu 26 czerwca 2009 r. (k. 1576-1577). Samochód ten, na podstawie umowy leasingu użytkowany był przez firmę żony oskarżonego P. W. – A. W. i został zwrócony leasingodawcy w grudniu 2009 r. (k. 1509). Wyjaśnienia D. G. (1) w zakresie powrotu z A.oskarżonego R. C. (1) samolotem linii W. (...)zostały potwierdzone informacją przewoźnika o rezerwacji lotu właśnie dla tego oskarżonego na dzień 1 lipca 2010 r. na trasę L.-W. (k. 606, 608). Jak słusznie zatem przyjął sąd, wyjaśnienia D. G. (1) już na etapie postępowania przygotowawczego, w wyniku uruchomienia procedury pomocy prawnej z zagranicą, zostały pozytywnie zweryfikowane wskazanymi informacjami od przewoźników.

Co do zarzuconego i przypisanego oskarżonym D. G. (1), R. C. (1) i G. T. (1) przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia w grudniu 2009 roku w H. nie mniej niż 7 kg marihuany sąd słusznie uznał, że wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) w zakresie sposobu transportowania zostały potwierdzone znalezieniem głośnika-tuby podczas czynności przeszukania garażu oskarżonego R. C. (1). Samo to, że oskarżony D. G. (1) nie do końca znał przeznaczenie tuby, identyfikując ją także jako instrument muzyczny, wbrew stanowisku obrońcy G. T. (1), nie podważa wiarygodności jego wyjaśnień, gdy w sposób tożsamy przedmiot ten opisywał a potem zidentyfikował.

Co do zarzutu postawionego i przypisanego tej samej trójce oskarżonych a dotyczącego wywozu 10 kg amfetaminy do N. w okresie 21-22 sierpnia 2010 r, wyjaśnienia D. G. (1) znajdują wsparcie w informacji udzielonej przez przewoźnika S. (...) potwierdzającej rezerwację przeprawy promowej dla M. M. (1) i 3 osób towarzyszących oraz podróży w/w na trasie G.-K. i z powrotem pojazdem o nr rej. (...) należącym do siostry oskarżonego D. G. (1). Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzają także okoliczności dokonania w czasie pobytu w N. przelewu na rachunek M. M. (1) kwoty 1.000 zł i zeznania K. P. (2) w tym zakresie.

Co do przestępstwa obejmującego usiłowanie wywozu w dniu 22 września 2010 r. z terytorium P.również do N. 10.149, 92 gr amfetaminy, wyjaśnienia D. G. (1) potwierdzają okoliczności zatrzymania oskarżonego P. W., wyniki

dwukrotnego przeszukania samochodu V. o nr rej. (...), w tym przyczyny, dla których samochód ten przez Straż Graniczną został zatrzymany do kontroli.

Wskazane dowody w sposób pozytywny zweryfikowały wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) a tym samym uprawniały sąd pierwszej instancji do oceny, że jego relacja jest wiarygodna a jako taka stanowi wartościowe źródło prawdziwych ustaleń faktycznych. Wyniki czynności procesowych mających na celu weryfikację relacji oskarżonego jednoznacznie zatem wskazują, że dysponował on wiedzą w zakresie szczegółowej organizacji przemytu amfetaminy i marihuany obejmującą także uczestników tego procederu. Uwzględniając przy tym charakter działalności przestępczej oskarżonych, nie ulega wątpliwości, że tego typu przedsięwzięcia wymagają czynności organizacyjnych i udziału w nich co najmniej kilku osób i ta okoliczność, w świetle wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, nie wymaga dowodu. Nie ma przy tym racjonalnych powodów, dla których oskarżony D. G. (2) miałby chronić rzeczywistych uczestników tego procederu, bezpodstawnie obciążając współoskarżonych. Żaden z nich nie wskazał zresztą, by istniał motyw, dla którego oskarżony miałby ich pomawiać. Jest to o tyle istotne, że z oskarżonymi R. C. (1) i G. T. (1) oskarżony znał się od lat, z R. C. (1) w okresie poprzedzającym zarzuty współpracował przy handlu, m. in. częściami samochodowymi. Uwzględniając treść obciążających współoskarżonych wyjaśnień D. G. (1) nie sposób także pominąć, że obejmują one działalność przestępczą związaną – potocznie ujmując – z przemytem narkotyków a relacjonując w zakresie początków ich współpracy w tym zakresie, oskarżony ten logicznie wyjaśnił, że oskarżeni R. C. (1) i G. T. (1) wystąpili do niego z taką propozycją wówczas, gdy wrócił z A.a oni poszukiwali kontaktów za granicą. W konsekwencji, także przyczyny, dla których współoskarżeni zaproponowali współpracę właśnie D. G. (1), w świetle wskazanych okoliczności, uznać należy za w pełni logiczne a zatem świadczące o wiarygodności jego wypowiedzi. W konsekwencji, mając tak ukształtowany materiał dowodowy, sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów skarżących kierowanych wobec dokonanej przez sąd okręgowy ocenie wartości dowodowej wyjaśnień D. G. (1).

Wobec powyższego, a wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1), nie ma podstaw do przyjęcia, by wyjaśnienia D. G. (1) nie stanowiły pewnej podstawy dowodowej do czynienia ustaleń faktycznych wobec tego oskarżonego. Dokonując oceny jego wyjaśnień, wobec ich zmiany na etapie postępowania sądowego, sąd pierwszej instancji poddał je szczegółowej i wnikliwej analizie, szeroko argumentując, dlaczego nie uznał za wiarygodne ich odwołania przed sądem, a tym samym, dlaczego taka postawa procesowa oskarżonego nie może stanowić przyczyny dla uznania, że w sprawie zaistniały wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk (k. 28-31 uzasadnienia).

Oskarżony D. G. (1) w toku postępowania przygotowawczego wielokrotnie był przesłuchiwany na okoliczność zdarzeń ujętych w zarzutach i konsekwentnie sytuował w nich oskarżonego G. T. (1). Oskarżony podawał w szczególności, że wykonywał polecenia R. C. (1), który działał z G. T. (3) i głównie to polecenia i ustalenia były od G. (k. 314). Wskazywał także, że samą propozycję udziału w przewozie narkotyków złożyli mu obaj współoskarżeni, tj. R. C. (1) i G. T. (1) (k. 218, 314-315). Obu mężczyzn oskarżony rozpoznał podczas czynności okazania, w trakcie eksperymentu procesowego wskazał również ich miejsca zamieszkania (k. 320-324, 328-334). Rolę oskarżonego G. T. (1) oskarżony doprecyzował podczas przesłuchania, które miało miejsce w dniu 11 maja 2011 r. (k. 991-993). Na etapie czynności kończących postępowanie przygotowawcze, we wrześniu 2009 r, oskarżony skierował do prokuratora pisma zawierające oświadczenia o wycofaniu się z wcześniejszych wyjaśnień obciążających współoskarżonych R. C. (1) i G. T. (1) (k. 1595-1598, t. VIII). Przesłuchany na tę okoliczność jeszcze w śledztwie wycofał się z treści oświadczenia podnosząc, że działał pod wpływem emocji, bojąc się o siebie i rodzinę. Uznał, że lepiej dostać wysoki wyrok za spokój dla siebie i rodziny i te okoliczności skłoniły go do napisania i skierowania pisma do prokuratury (k. 1602). Wobec takich okoliczności uprawnioną była ocena sądu okręgowego, że wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego, jako szczerze, logiczne i konsekwentne zasługują na wiarę. Podobną ocenę odnieść także należy do podanych przez oskarżonego przyczyn skierowania omówionych wyżej pism do prokuratora.

Oceniając postawę procesową tego oskarżonego podczas rozprawy stwierdzić należy, że w zakresie, w jakim nie potwierdził on – co należy podkreślić – części wyjaśnień ze śledztwa, jego wyjaśnienia nie zasługują na wiarę. Słusznie zatem taką ich oceną przyjął sąd okręgowy a argumentacja, która legła u jej podstaw zasługuje na aprobatę, korzystając tym samym z ochrony w instancji odwoławczej. Oskarżony przed sądem nie potwierdził jedynie treści protokołu

przesłuchania z 11 maja 2011 r. Wyjaśniając przyczyny takiego stanowiska podniósł, że nie potrafi odpowiedzieć, dlaczego tak zeznał, być może był to wpływ przesłuchujących go funkcjonariuszy, podał, że funkcjonariusze sugerowali mu, żeby coś powiedział, choć jednocześnie nie było przedmiotem rozmowy, czy mam wymyśleć, czy powiedzieć coś zgodnego z prawdą, stwierdził w końcu, że naprowadzany przez funkcjonariuszy policji tak do końca nie byłem (k. 2075, 2071). Po okazaniu oskarżonemu pism, które skierował do prokuratury stwierdził on, że nie zawierają one prawdy, choć jednocześnie na pytanie, czy obecnie czuje się zagrożony, odpowiedział, że aktualnie nie tak bardzo czuje się zagrożony (k. 2077). Oskarżony stwierdził w końcu, że nie potrafi powiedzieć, dlaczego na rozprawie wycofał się z udziału G. T. (1) w przemytach (k. 2077).

Tak szczegółowe przytoczenia części wyjaśnień oskarżonego D. G. (1), wobec treści zarzutów apelacji obrońcy G. T. (1), uznać należy za niezbędne, bowiem pozwalają one dokonać analizy przyczyn zmiany postawy procesowej tego oskarżonego a tym samym oceny jego wyjaśnień. Mając na uwadze zrelacjonowany przez samego oskarżonego przebieg czynności przesłuchania w dniu 11 maja 2011 roku, nie sposób przyjąć, by był on wówczas pozbawiony swobody wypowiedzi. Relacja oskarżonego, także jej wyżej przytoczone elementy, taką ocenę nakazuje wykluczyć. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie odmienne stanowisko w tym zakresie obrońcy oskarżonego G. T. (1). Co jednak istotne, oskarżony D. G. (1) już we wcześniejszych wyjaśnieniach obciążył G. T. (1), a w tych niepotwierdzonych jedynie doprecyzował jego rolę w poszczególnych przestępstwach. Na temat udziału w przestępstwach G. T. (1) oskarżony wyjaśniał już w dniach 2, 3, 4 i 30 listopada 2010 r, bezpodstawne jest zatem stanowisko obrońcy G. T. (1), że pierwsze wyjaśnienia dotyczące tego oskarżonego D. G. (1) złożył w dniu 11 maja 2011 r. (str. 9 apelacji). Co istotne, tych wcześniejszych wyjaśnień oskarżony nie odwołał, a na rozprawie wprost potwierdził udział G. T. (1) w nabyciu na terytorium H. 7 kg marihuany (k. 2077 ... z oskarżonym T. popełniłem przestępstwa: H. tj. przemyt marihuany... nie potrafię powiedzieć dlaczego na rozprawie wycofałem się z udziału T. w przemytach z wyjątkiem przemytu marihuany z H.). W takich warunkach stwierdzić należy, że przyczyny, dla których oskarżony D. G. (1) zmienił swoje wyjaśnienia miały charakter poza procesowy, nie były zatem uwarunkowane – jak sugerują skarżący – wolą wyjawienia dopiero wówczas prawdy co do udziału G. T. (1) w procederze przestępczym. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony D. G. (1) w toku procesu nie zakwestionował tego, że zdarzenia ujęte w zarzutach miały miejsce, a choć w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oczywistym jest, że charakter tych przestępstw wymagał współdziałania kilku osób, eliminując z części z nich G. T. (1), nie wskazał jednocześnie żadnego innego ich uczestnika. Zdaniem sądu odwoławczego całokształt powyższych okoliczności, przy uwzględnieniu argumentacji sądu okręgowego w tym zakresie, świadczy o tym, że wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy co do braku udziału G. T. (1) w części przestępstw, są nieprawdziwe. Wbrew stanowisku obrońcy G. T. (1), właśnie do takiej oceny tego dowodu uprawniają wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, co sprawia, że argumentacja sądu pierwszej instancji także w tym zakresie korzysta z ochrony art. 7 kpk. Raz jeszcze należy podkreślić, że już w toku postępowania przygotowawczego oskarżony D. G. (1), w związku z treścią złożonych a obciążających współoskarżonych wyjaśnień zgłaszał obawy co do bezpieczeństwa własnego i rodziny, także na rozprawie – o czym wyżej – pytany w tym zakresie nie podał, że nie czuje obawy, a jedynie, że nie tak bardzo czuje się zagrożony (cyt. k. 2077). Uwzględniając wskazane okoliczności, za bezzasadne uznać należy także stanowisko obrońcy oskarżonego R. C. (1) wskazującego na brak w materiale dowodowym informacji z aresztu w G., czy oskarżony swoje obawy w tym zakresie zgłaszał administracji (str. 4 apelacji). Obawy te oskarżony zgłosił prokuratorowi, co wprost wynika z jego ostatnich wyjaśnień ze śledztwa.

W takich okolicznościach, uwzględniając także uwarunkowania istniejące w środowiskach przestępczych, nie do obronienia jest pogląd, by oskarżony bezpodstawnie obciążał swoich znajomych, z którymi nie pozostawał w konflikcie i nie miał ku temu żadnych racjonalnych powodów a jednocześnie chronił rzeczywistych współsprawców czynów.

Sąd Apelacyjny, wobec wskazanych okoliczności, za bezzasadne i to w stopniu oczywistym uznał zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego P. W.. Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący wskazał, z jakich powodów odmówił wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego w zakresie braku świadomości co do zawartości pojazdu, jak i celu jego wyjazdu do N.. Argumentacja sądu w tym zakresie jest rzeczowa i logiczna, stąd sąd odwoławczy w pełni ją podziela. Wobec powyższego wskazywanie przez skarżącego, że ocena sądu w tym zakresie dotknięta jest obrazą art. 7 kpk, nie może być skuteczne. Sąd pierwszej instancji prawidłowo wykazał, że wersja oskarżonego co do powodu jego

wyjazdu do N. pozostaje w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami D. G. (1) i wynikami przeszukania samochodu, w którym oskarżony P. W. został zatrzymany, ale jest nielogiczna i sprzeczna z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego. Okoliczności podnoszone przez obrońcę a odnoszące się do spokojnego zachowania oskarżonego w czasie czynności Straży Granicznej, w żadnej mierze nie stanowią o braku wiedzy oskarżonego co do zawartości pojazdu.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego G. T. (1), wyjaśnienia D. G. (1) także w zakresie wartości wynagrodzenia, jakie otrzymał za wywóz amfetaminy do N., nie podważają jego wiarygodności. Drobne rozbieżności w tym zakresie, zważywszy na czas składania wyjaśnień, z pewnością nie uprawniają do takiego wniosku. Niezasadne jest również ustalanie wartości amfetaminy otrzymanej przez oskarżonego w oparciu o jej ceny detaliczne, czyli takie, jakie nabywca porcji płaci dilerowi. Zasady logiki i wiedza wynikająca z szeregu spraw o podobnym przedmiocie rozpoznania, wskazuje, że wartości za jakie tego typu środki są przekazywane w obrocie, istotnie odbiegają od cen, za jakie są oferowane przez dilerów. Nielogicznym jest zatem przyjęte przez skarżącego założenie, że oskarżony otrzymał amfetaminę, której wartość wyliczono w oparciu o cenę detaliczną, bo to nie generowałoby dla niego żadnego zysku.

Nie jest w końcu słuszny także ten zarzut apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1), w którym skarżący odwołuje się do materiałów niejawnych wytworzonych w związku z czynnościami podejmowanymi przez funkcjonariuszy policji w związku ze sprawą 145/OS/10 (k. 2910). Skoro właściwy organ – Minister Spraw Wewnętrznych odmówił udostępnienia tych materiałów, wszelkie rozważania w zakresie ich treści uznać należy za bezprzedmiotowe.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także tych zarzutów skarżących, w których wskazują, że wyrok sądu okręgowego został oparty na niekompletnym materiale dowodowym, tym samym zapadł z obrazą prawa procesowego, w szczególności art. 167 § 1 kpk. Wskazany przepis (w brzmieniu z daty wyrokowania przez sąd pierwszej instancji) regulował zagadnienie inicjatywy dowodowej, która przysługiwała z urzędu także sądowi. Nie ulega jednak wątpliwości, że rolą sądu nie jest – co do zasady – realizowanie funkcji śledczych a zatem poszukiwanie dowodów. Zgodnie z jednolitym w tym zakresie orzecnictwem, obowiązek podejmowania przez sąd czynności dowodowych z urzędu powstaje tylko wówczas, gdy przeprowadzenie szerszego, aniżeli wnioskowane przez strony, postępowania dowodowego, wobec kształtu materiału dotychczas zgromadzonego, jest niezbędne dla prawidłowości rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z 28.05.2003r, WA 25/03, OSNwSK 2003/1/1136; postanowienie SN z 11.04.2006 r, V KK 360/05, OSNwSK 2006/1/819; postanowienie SN z 4.02.2015 r, V KK 318/14, LEX nr 1652730). Niezależnie od powyższego, inicjatywa dowodowa zarówno stron, jak i realizowana przez sąd z urzędu, nie dotyczy wszystkich potencjalnie możliwych czynności dowodowych, a jedynie takich, które można zrealizować. Uwzględniając te wskazania, stwierdzić należy, że zawarte w apelacjach (przede wszystkim obrońcy oskarżonego R. C. (1)) zastrzeżenia skarżących w zakresie zaistnienia w rozpoznawanej sprawie warunków obligujących sąd do działania z urzędu, wymogów tych nie realizują.

W pierwszej kolejności wskazać należy na pewną specyfikę ukształtowania materiału dowodowego analizowanej sprawy wynikającą z faktu realizacji części działań przestępczych poza granicami P. Powyższe, w powiązaniu z datami zarzutów sprawia, że większość czynności, które skarżący wskazują jako niezbędne do rozstrzygnięcia, niezależnie od trafności nadania im takiej rangi, nie są możliwe do wykonania.

I tak, w zakresie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) a dotyczących odstąpienia od przeprowadzenia z urzędu dowodów z informacji od przewoźników promowych i operatora E. podnieść należy, że z danych uzyskanych od operatora E. wynika, że wszelkie zapisy są niszczone przez system po 2 latach, niezależnie od tego, że jedynie nieliczne tak długo są przechowywane (k. 1576-1577). W zakresie informacji od przewoźników promowych (np. S. (...) k. 98, 1417) wskazać należy, że ich ewidencja nie obejmowała wszystkich podróżujących a jedynie osobę, na którą dokonywano rezerwacji. Co istotne, w przypadku wywozu 10 kg amfetaminy w sierpniu 2010 r. do N., rezerwacja została dokonana na siostrzeńca oskarżonego D. G. (1), chociaż udowodnionym zostało, że inicjatorem wyjazdu i jego organizatorem byli oskarżeni, w tym w zakresie organizacji pobytu swojej rodziny – oskarżony D. G. (1). Niezależnie od powyższego, dane takie przechowywane są czasowo, trudno zatem oczekiwać, by operatorzy dysponowali nimi także aktualnie a zatem po 5 - 6 latach od zdarzeń. W zakresie zastrzeżeń co do zakresu informacji uzyskanych w śledztwie od S. (...) podnieść należy, że niezależnie od możliwości uzyskania szerszej informacji, nie ma podstaw do przyjęcia, by ustalenie daty rezerwacji przeprawy promowej na dane M. M. (1)

miało charakter okoliczności niezbędnej dla prawidłowości rozstrzygnięcia a tym samym, by obligowało sąd pierwszej instancji do poszerzenia z urzędu postępowania dowodowego w tym zakresie. Podobną ocenę odnieść należy do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) co do potrzeby przesłuchania osoby, która dokonała rezerwacji lotu linią W. A. dla oskarżonego R. C. (1) w dniu 1 lipca 2009 r. na przelot w tej dacie. Zważywszy na ograniczony zakres danych wymaganych przez samego przewoźnika (k. 606, 608), żądanie skarżącego w tym zakresie uznać należy za nieuprawnione w ramach zarzutu obrazu art. 167 kpk.

Analizując pozostałe braki w materiale dowodowym sprawy, tak kwalifikowane i wykazywane w ramach zarzutów apelacyjnych, zasadne jest twierdzenie, że zdaniem skarżących każda okoliczność podana w wyjaśnieniach oskarżonego D. G. (1), która obciążała współoskarżonych, obligowała sąd do podejmowania z urzędu wszelkich czynności, jakie można uznać za możliwe do przeprowadzenia. Tymczasem status dowodu w sprawie może mieć tylko taka czynność procesowa, która zmierza do wykazania istotnej dla rozstrzygnięcia okoliczności. Trudno stwierdzić, a nie wskazuje tego obrońca oskarżonego R. C. (1), niezależnie od możliwości w tym zakresie, czemu miałyby służyć przeprowadzanie po kilku latach wizji lokalnej na terenie N. i H.. Raz jeszcze wskazać należy, że sąd ma obowiązek przeprowadzić z urzędu dowody możliwe do przeprowadzenia i niezbędne dla rozstrzygnięcia a te, których brak dopiero w apelacji wskazuje skarżący charakter takiego z pewnością nie mają.

W ocenie Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy sprawy nie wymaga uzupełnienia także w zakresie opinii biegłych co do zabezpieczonego dla potrzeb sprawy samochodu marki V. (...), w którym został zatrzymany oskarżony P. W.. Pojazd ten został zabezpieczony we wrześniu 2010 roku, poddano go wówczas oględzinom, w szczególności czynność ta objęła znalezione w nim 10 pakietów z amfetaminą. Co do 9 pakietów zostały one poddane badaniom daktyloskopijnym, w toku których nie ujawniono śladów linii papilarnych (k. 155), co zresztą jest zgodne z wyjaśnieniami D. G., który wskazywał, że do pakowania amfetaminy były używane rękawiczki. Samochód V. (...), formalnie zarejestrowany na siostrę oskarżonego D. G., użytkowany był przez niego. Tym też pojazdem, w sierpniu 2010 r. oskarżony dokonał wywozu 10 kg amfetaminy do N. Oskarżeni R. C. (1) i G. T. (1) korzystali z tego pojazdu, zgodnie z ustaleniami sądu, w grudniu 2009 r. Skoro zatem, ani ślady daktyloskopijne, ani biologiczne nie zostały zabezpieczone podczas oględzin samochodu we wrześniu 2010 roku, bezpodstawne jest wykazywanie braku dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii biegłych takich specjalności.

Nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko obrońcy oskarżonego R. C. (1) także w zakresie konieczności dopuszczenia przez sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego - chemika celem ustalenia, czy śladowe ilości substancji psychotropowych zabezpieczonych w domu oskarżonego R. C. (1) są tożsame z narkotykami ujawnionymi w pojeździe V. (...) zatrzymanym przez Straż Graniczną (k. 579-582). Z opinii z badań przedmiotów i substancji zabezpieczonych w domu tego oskarżonego wynika, że stwierdzono tam obecność amfetaminy, amfetaminy i kokainy a także benzokainy, lidokainy i fenacetyny a te trzy ostatnie substancje mogą być wykorzystywane jako domieszki (k. 1158-1160). Zważywszy zatem na rodzaj ujawnionych u oskarżonego R. C. substancji, także innych (kokaina), aniżeli ta zabezpieczona podczas zatrzymania oskarżonego P. W., dla prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie nie było niezbędne przeprowadzenie przez sąd dowodu w tym zakresie. Co więcej, sąd nie poczynił ustalenia, by amfetamina zabezpieczona w domu oskarżonego pochodziła z tego samego źródła, co ta zatrzymana podczas kontroli samochodu kierowanego przez oskarżonego P. W., więc stanowisko skarżącego w zakresie potrzeby uzupełniania dowodów w tym zakresie i to z urzędu, nie jest uzasadnione. Sąd słusznie jednak z wyników przeszukania domu R. C. (1) wyprowadził wniosek, że pośrednio wspierają one wyjaśnienia D. G. (1) o udziale R. C. w przypisanych mu przestępstwach.

Sąd Apelacyjny nie podziela również zastrzeżeń skarżących (apelacje obrońców oskarżonych R. C. (1) i G. T. (1)), by dla prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie niezbędne także było przeprowadzenie eksperymentu procesowego polegającego na umieszczeniu w gaśnicy samochodowej 2 kg amfetaminy. Nie wymaga wiadomości specjalnych, że gaśnica nie ma charakteru urządzenia jednokrotnego wykorzystania, bowiem chociażby zawarty w niej środek gaśniczy podlega wymianie. Powyższe oznacza, że możliwe jest także zdemontowanie jej zaworu a po demontażu umieszczenie w niej innej substancji. Oskarżony D. G. (1) w toku całego postępowania konsekwentnie wskazywał, że nie był obecny przy czynności zapakowania do gaśnicy amfetaminy. Czynności tej mieli dokonać współoskarżeni R. C. (1) i G. T. (1), jednak odbyło się to pod nieobecność oskarżonego, który tym samym nie dysponował wiedzą,

w jaki sposób, w szczególności, czy przy użyciu specjalistycznego urządzenia, doszło do umieszczenia amfetaminy w gaśnicy. Sąd pierwszej instancji, w oparciu o wyjaśnienia D. G. (1), za udowodnione uznał natomiast, że nie tylko w jego obecności, ale i z jego udziałem, w A. doszło do wyjęcia pakunku z amfetaminą, a w tym celu oskarżeni musieli gaśnicę przepiłować. Zasady wiedzy wskazują, że o ile wprowadzenie takiej substancji do gaśnicy przez otwór po zdjęciu zaworu jest możliwe, o tyle jej wyjęcie w taki sam sposób, może nastroić trudności, tym bardziej, gdy wobec wyrzucenia gaśnicy, nie do ustalenia jest sposób ponownego zamontowania zaworu. W takich warunkach, uwzględniając okoliczność, że oskarżony D. G. (1) uczestniczył wyłącznie w odbiorze gaśnicy wypełnionej amfetaminą i jej wyjęciu, dla prawidłowości rozstrzygnięcia nie było niezbędne przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia sposobu umieszczenia amfetaminy w gaśnicy.

Za chybiony uznać należy również zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) zarzut, by zaskarżony wyrok dyskwalifikował brak w materiale dowodowym sprawy opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego na okoliczność ustalenia autora trasy wytyczonej oskarżonemu D. G. (1), skoro sam autor apelacji nie wskazuje, który z dokumentów zawartych w aktach sprawy powinien być badaniu takiemu poddany, w szczególności, gdzie w materiale dowodowym skarżący upatruje dokument kwalifikujący się do tego typu badań porównawczych.

W zakresie dokonanej przez sąd analizy połączeń telefonów komórkowych, podnieść należy, że stanowiska skarżących w tym zakresie nie są spójne. Obrońca oskarżonego R. C. (1) nie kwestionuje samej prawidłowości przypisania poszczególnym oskarżonym konkretnych numerów telefonów a braków w materiale dowodowym sprawy upatruje w niepoddaniu analizie ich logowań w stacjach (...) (str. 3 apelacji), podczas gdy obrońca oskarżonego G. T. (1) podważa możliwość identyfikacji użytkownika numeru telefonicznego w przypadku, gdy działa on w systemie pre-paid (str. 6 apelacji). Stanowisko obrońcy oskarżonego G. T. (1) jest oczywiście wadliwe. Według zaleceń operatorów i nie tylko, wskazanym jest, by każdy użytkownik telefonu komórkowego, niezależnie od tego, w jakim systemie telefon działa, zgłosił do operatora swoje dane personalne. Wskazanie to, w takich wyłącznie kategoriach pozostaje w praktyce. Nie wymaga w szczególności dowodu, że osoby popełniające przestępstwa, w celu i dla potrzeb ich realizacji, używają wyłącznie telefonów działających w systemie pre-paid bez zgłaszania danych wyłącznie po to, by uniemożliwić ich identyfikację, co więcej karty SIM a zatem numery tych telefonów są szybko i systematycznie zmieniane. Na tę okoliczność, w swoich wyjaśnieniach wskazywał także D. G. (1). Uwzględniając jednak chociażby wyniki czynności przeszukania oskarżonych, nie ulega wątpliwości, że także przy telefonach działających w systemie pre-paid możliwa jest identyfikacja użytkownika. Wniosek taki, w świetle ogólnych zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, jawi się jako oczywisty, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1) uznać należy za bezpodstawny. Nadto wskazać należy, że niezależnie od połączeń pomiędzy oskarżonymi, sąd poddał analizie także połączenia wykonywane pomiędzy numerami telefonów użytkowymi przez oskarżonego D. G. (1) i świadkiem K. P. (2). Ustalenia sądu w tym zakresie, choć metodologicznie dokonane w oparciu o tożsame przesłanki, jak pozostałe połączenia, nie są kwestionowane przez skarżących, co podważa powód podważania pozostałych ustaleń w tym przedmiocie. Nadto wskazać należy, że sąd z należytą ostrożnością poczynił ustalenia w tym zakresie, jednoznacznie wskazując, które uznaje za pewne, a które mieszczą się jedynie w sferze prawdopodobieństwa a tym samym nie mogą stanowić podstawy rekonstrukcji stanu faktycznego. Trafnie również sąd podniósł (k. 49 uzasadnienia), że ustalenia wynikające z zabezpieczonych dla potrzeb sprawy spisów połączeń właśnie z uwagi na wykorzystywanie kart pre-paid, w ograniczonym jedynie zakresie pozwoliły poczynić ustalenia dotyczące połączeń pomiędzy oskarżonymi. Taki sposób argumentacji skutecznie podważa zarzuty skarżących o braku obiektywizmu sądu. W zakresie zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) a dotyczącego braku analizy logowań telefonów do konkretnych stacji (...) wskazać należy, że sąd nie przyjął, by logowania telefonów przypisanych temu oskarżonemu miały miejsce poza terytorium RP, wobec powyższego nie było podstaw do poszerzania z urzędu materiału dowodowego w tym zakresie. Niezależnie od powyższego trudno w szerszym zakresie ocenić zasadność tego zarzutu, skoro skarżący nie uzasadnił go w żadnym stopniu, uniemożliwiając tym samym jego pełną merytoryczną ocenę przez sąd odwoławczy.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) wskazującego na potrzebę wydania wobec oskarżonego D. G. (1) ponownej opinii sądowo-psychiatrycznej w zakresie jego poczytalności, także w czasie

składania wyjaśnień przed sądem, wobec podanych przez niego informacji co do zażywania amfetaminy. Formułując taki zarzut skarżący pomija, że biegli psychiatry opiniujący co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego D. G. (1), dysponowali informacjami o zażywaniu przez niego substancji psychoaktywnych, bo to zadecydowało o sformułowaniu wniosków końcowych opinii, w których rozpoznali u D. G. (1) nieprawidłową osobowość, jak również uzależnienie od środków psychoaktywnych w okresie utrzymywania abstynencji (k. 948-951, 1619-1621). W toku postępowania, także rozprawy do której odwołuje się skarżący, nie ujawniły się okoliczności, które wnioski opinii mogłyby podważyć. Tym samym, dowód ten nadal korzysta z atrybutu opinii pełnej i jasnej a to - wobec treści art. 201 kpk a contrario – wskazuje na brak podstaw do dopuszczenia dowodu z nowej, bądź uzupełniającej opinii. Samo to, że treść wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) jest dla współoskarżonych niekorzystna, nie może stanowić podstawy do opiniowania, bądź uzupełniającego opiniowania w zakresie jego stanu zdrowia psychicznego, w tym poczytalności w toku postępowania. Z zapisów protokołów rozpraw, ani uzasadnienia wyroku nie wynika przy tym, by sam sposób wypowiedzi oskarżonego, bądź sposób jego zachowania na rozprawie wymagał poszerzenia materiału dowodowego w tym zakresie.

Wskazana argumentacja ma zastosowanie także co do tych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1), które dotyczą obrazy art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 167 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 7 kpk w odniesieniu do przeprowadzonej w toku postępowania wobec oskarżonego D. G. (1) opinii sądowo-psychologicznej. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że na okoliczność stanu zdrowia psychicznego osoby mającej status oskarżonego a w tym jej zdolności do udziału w postępowaniu, wypowiadają się biegli psychiatry (art. 202 § 1 i 5 kpk). Opinia taka, jak wskazano wyżej, wobec oskarżonego D. G. (1) została sporządzona a biegli uwzględnili przy opiniowaniu fakt zażywania przez tego oskarżonego substancji psychoaktywnych wskazując jednocześnie, że poczytalność oskarżonego była zachowana i może on uczestniczyć w czynnościach procesowych, co oznacza także zdolność do składania wyjaśnień. W takich warunkach sąd nie był zobligowany do przesłuchiwania oskarżonego z udziałem biegłego psychologa, choć decyzję taką w efekcie podjął. Oceniając wartość wydanej przez psychologa opinii, sąd uznał ją za wiarygodną, słusznie jednak dostrzegając, że z uwagi na udział biegłej w jednostkowym przesłuchaniu - konfrontacji ze świadkiem M. G., który z oskarżonym pozostaje w konflikcie a samo przesłuchanie w dużej mierze dotyczyło okoliczności nie pozostających w związku z zarzutami oskarżenia, wnioski opinii w istotnie ograniczonym zakresie mogły wpływać na kompleksową ocenę wyjaśnień D. G. (1). W takich warunkach, zarzuty skarżących kierowane wobec opinii biegłej, a w szczególności wykazywanie potrzeby jej uzupełnienia, uznać należy za bezzasadne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1), by wyrok sądu okręgowego zapadł z obrazą art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 169 § 2 kpk (a contrario). Oddalony przez sąd wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z materiałów zgromadzonych w aktach sprawy powstałej po wyłączeniu z tej sprawy części materiałów do odrębnego rozpoznania (postanowienie Prokuratora Apelacyjnego w Gdańsku z 2.09.2011 r, k. 1318-1320, t. VII) zmierzał w praktyce do ustalenia, jak w ramach innego postępowania został oceniony dowód z zeznań D. G. (1), gdy okoliczność ta, jak słusznie przyjął sąd, dla rozpoznawanej sprawy pozostaje bez znaczenia. To, w jaki sposób wartość określonego źródła dowodowego została oceniona w ramach innego postępowania pozostaje bowiem obojętne dla innych toczących się spraw. Sąd Okręgowy, oddalając wniosek dowodowy obrońcy, nie naruszył zatem wskazanych w apelacji norm prawa procesowego.

Za bezzasadny i to w stopniu oczywistym uznać także należy zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego G. T. (1) o odnoszący się do oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie M. R.. Ponownie wskazać należy, że sąd przeprowadza takie dowody, jakie są możliwe do przeprowadzenia. M. R. od lat jest osobą poszukiwaną, według ostatnich informacji z KP P. – 12 listami gończymi i europejskim nakazem aresztowania (k. 2806). W takich warunkach zarzucanie sądowi, że osoby tej nie przesłuchał razi wręcz bezzasadnością.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także tych zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, które dotyczą prawidłowości dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów z zeznań świadków M. G., K. P. (2) i E. S.. Wbrew stanowisku

skarżących, wskazane dowody sąd ocenił z poszanowaniem kryteriów ujętych w art. 7 kpk a swoje stanowisko w tym zakresie w sposób wyczerpujący umotywował.

Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, by wyrażona przez sąd negatywna ocena wartości dowodowej zeznań M. G., była wynikiem naruszenia norm prawa procesowego. Sąd poddał szczegółowej analizie zeznania tego świadka wskazując, z jakich powodów nie zasługują na uwzględnienie. Argumentację sądu w tym zakresie, sąd odwoławczy w pełni podziela. Powtórzyć jedynie należy, że świadek jest osobą skonfliktowaną z oskarżonym D. G. (1), ma do niego rozliczne pretensje i taki jego stosunek do oskarżonego jednoznacznie wynika z treści składanych zeznań. To sprawia, że jego relacja jest pozbawiona obiektywizmu i nieszczerza a jako taka nie zasługuje na wiarę. Słusznie wymieniając powody, dla których relacja tego świadka podlega takiej ocenie, sąd wskazał na oczywistą nieprawdę w jego zeznaniach, gdy twierdził, że uczestniczył w pakowaniu amfetaminy, która następnie została zabezpieczona w samochodzie kierowanym przez P. W. przez funkcjonariuszy Straży Granicznej. Sąd trafnie podał, że wygląd opakowań amfetaminy nie jest zgodny z zeznaniami M. G. a nadto, amfetamina została zabezpieczona w innych częściach pojazdu, niż te, do których – jak twierdził świadek – w jego obecności była składowana. Nie jest uprawnione stanowisko obrońcy oskarżonego R. C. (1), że świadek ten nie podał, by był obecny podczas pakowania amfetaminy. Z zeznań M. G., także tych składanych w toku konfrontacji z D. G. wprost bowiem wynika, że świadek aktywnie uczestniczył w pakowaniu narkotyku, podawał oskarżonemu pakiety a ten chował je z tyłu pod siedzeniem i wkładał do nadkola (k. 2496). Z oględzin samochodu V. (...) zabezpieczonego przez Straż Graniczną jednoznacznie wynika, że amfetamina była ukryta w innych miejscach. Słusznie zatem sąd uznał, że świadek nie był obecny podczas tej czynności a jego nieprawdziwe zeznania mają na celu wyłącznie zakwestionowanie wartości dowodowej wyjaśnień D. G. (1). Nieuprawnione jest tym samym wskazywanie przez obrońcę R. C. (2), z odwołaniem się właśnie do zeznań tego świadka, na konieczność wykonania ponownych oględzin samochodu (str. 4 apelacji).

Nie ma również podstaw do zakwestionowania dokonanej przez sąd oceny zeznań świadka E. S.. Świadek wskazał na przeprowadzenie dwóch transakcji z udziałem oskarżonych - jednej, gdy sprzedał kilogram amfetaminy D. G. (1) i drugiej, kiedy kupił od oskarżonego G. T. (1) 2 litry aminy do produkcji amfetaminy. Sąd słusznie wskazał, że świadek nie dysponował zatem wiedzą co do zarzutów, będących przedmiotem rozpoznawanej sprawy, stąd jego relacja, choć wiarygodna i potwierdza związki wskazanych przez niego oskarżonych z przestępczością narkotykową, to dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie miała zdecydowaną ograniczoną wartość. Nie sposób jednak z treści takich zeznań wyprowadzać wnioski, co podnosi obrońca oskarżonego G. T. (1), że zeznania tego świadka podważają wiarygodność wyjaśnień D. G. (1), bo wniosek taki z zeznań tych z pewnością nie wynika.

Odnosząc się do treści zeznań świadka K. P. (2), za słuszne uznać należy stanowisko sądu, że jej relacja jest w pełni wiarygodna a co istotne – pozytywnie weryfikuje wyjaśnienia D. G. (1). Takiej oceny sądu nie podważa okoliczność podnoszona przez obrońcę oskarżonego G. T. (1), że świadek nie rozpoznała tego oskarżonego jako osoby, która dostarczyła jej pieniądze w celu ich przekazania dla D. G. (1) na rachunek M. M. (1). Weryfikacja wartości dowodu, na co sąd odwoławczy wskazywał także wcześniej, nie sprowadza się do wymogu, by każda płynąca z niego okoliczność znajdowała odzwierciedlenie w innych dowodach. Wymóg taki z pewnością nie wynika z przepisów procedury karnej. Nie ulega jednak wątpliwości, że świadek potwierdziła wyjaśnienia D. G. (1) w takim zakresie, w jakim wskazał on na potrzebę pozyskania pieniędzy na pobyt w N. w czasie, gdy już tam przebywał i okoliczności, w jakich doszło do przekazania na ten cel kwoty 2.000 zł. Samo to, że świadek nie rozpoznała oskarżonego G. T. (1), wobec zrelacjonowanych przez nią okoliczności odebrania pieniędzy nie oznacza, by oskarżony ten w przekazaniu pieniędzy nie uczestniczył. W konsekwencji oceny i ustalenia sądu pierwszej instancji także w tym zakresie uznać należy za uprawnione.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego R. C. (1), zaskarżony wyrok nie zapadł w następstwie obrazy art. 424 § 1 i 2 kpk. Niezależnie od tego, że uzasadnienie wyroku jest sporządzane po jego wydaniu a stąd zadaniem dość karkołomnym jest wykazanie wpływu - nawet potencjalnych uchybień w tym zakresie - na treść wyroku, to uzasadnienie zaskarżonego wyroku uchybieniami takimi dotknięte nie jest. Sąd pierwszej instancji wskazał, zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 kpk, jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach

i co legło u podstaw takiej oceny. Argumentacja sądu jest rzeczowa, konkretna, nie utrudnia, ani tym bardziej nie uniemożliwia kontroli instancyjnej wyroku w aspekcie sformułowanych przez skarżących zarzutów.

Uwzględnienie tych wszystkich okoliczności sprawia, że apelacje obrońców oskarżonych R. C. (1), G. T. (1) i P. W. w zakresie, w jakim dotyczą ocen a w konsekwencji ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji, nie zasługują na uwzględnienie. Zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie z dnia 12 września 1995r., II KRN 100/95, OSNKW 1995r., nr 11-12, poz. 78) przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną prawa procesowego wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) i jest - z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). W ocenie sądu odwoławczego – co wskazano wyżej - zaskarżony wyrok wymogi te spełnia.

Sąd Apelacyjny podziela także argumentację sądu pierwszej instancji w zakresie słuszności prawno-karnej oceny przypisanych oskarżonym przestępstw.

Wobec skierowania apelacji także przeciwko rozstrzygnięciom o karach, przy czym apelacja prokuratora obejmuje tylko tę część rozstrzygnięcia, sąd odwoławczy dokonał kontroli wyroku również w tym zakresie, nie znajdując jednak podstaw do jego zmiany.

Zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk, sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność, o której mowa w powołanym przepisie zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonych.

Analiza uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, iż sąd ten przy wymiarze kar jednostkowych uwzględnił okoliczności istotne dla rozstrzygania w tym zakresie oraz właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i 2 kk (k. 68 i nast. uzasadnienia). Sąd, w szczególności, miał na względzie wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym przestępstw wynikający z ich negatywnych skutków dla zdrowia potencjalnych konsumentów przemycanych przez nich substancji, jako okoliczność obciążającą prawidłowo także przyjął charakter i poziom organizacji przestępczego procederu. Wymierzając kary jednostkowe, sąd uwzględnił charakter każdego z przestępstw, w tym rodzaj i ilość substancji będących ich przedmiotem.

Sąd słusznie również wskazał na okoliczności indywidualne dla oskarżonych a dotyczące w szczególności roli każdego z nich w przestępczym procederze, wnioski płynące z opinii środowiskowych a także danych o karalności. Nie jest zatem słuszny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1), by sąd naruszył przepisy prawa materialnego właśnie w zakresie wymogu indywidualizacji przy orzekaniu kar wobec tego oskarżonego (str. 5 apelacji, zarzut f). Mając na względzie te wszystkie okoliczności, sąd orzekł wobec oskarżonych kary jednostkowe w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, przy czym wobec oskarżonego G. T. (1) w wymiarze nieznacznie wyższym akcentując wiodącą rolę tego oskarżonego w organizacji przestępczego procederu. Wbrew stanowisku obrońcy R. C. (1), nie ma podstaw do większego zróżnicowania wymierzonych kar, bowiem choć oskarżony, którego skarżący reprezentuje, nie był głównym organizatorem przypisanych mu przestępstw, to jednak nie do przyjęcia jest stanowisko by jego rola była drugorzędna. Uwzględniając ustalenia sądu pierwszej instancji stwierdzić należy, że to właśnie R. C. (1) obok G. T. (1) spełniał wiodącą rolę w realizacji przypisanych oskarżonym przestępstw. Za bezpodstawny uznać należy zarzut w tym zakresie sformułowany także w apelacji obrońcy oskarżonego P. W. w sytuacji, gdy jednostkowe kary pozbawienia wolności

wobec tego oskarżonego sąd orzekł w najniższym ustawowym wymiarze a to stopień wykorzystania sankcji jest podstawową miarą surowości każdej kary.

Sąd Okręgowy prawidłowo również uzasadnił powody, dla których ukształtował wymiar kar łącznych wobec oskarżonych przy przyjęciu zasady asperacji. Pomędzy przypisanymi oskarżonym przestępstwami nie zachodzi szczególnie bliski związek czasowy - zostały popełnione w okresie roku i 3 miesiące, ale zważywszy na ich wielość, sama odległość czasowa pomiędzy czynami nie może w istotny sposób obciążać oskarżonych przy ustalaniu zasady wymiaru kary łącznej. Nie sposób także pominąć, co słusznie także dostrzegł sąd okręgowy, że wszystkie czyny pozostają w ścisłym związku przedmiotowym, skoro godzą w to samo dobro prawne i zostały zakwalifikowane z jednego przepisu ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. To sprawia, że w sprawie zaistniały warunki do ukształtowania kar łącznych wobec oskarżonych właśnie przy zastosowaniu zasady asperacji i to w takim zakresie, jak uczynił to sąd okręgowy. Wobec powyższego, kary łączne ukształtowane na poziomie:

- 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł wobec R. C. (1),
- 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł wobec G. T. (1),
- 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 50 zł wobec P. W., oraz
- 2 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 zł wobec D. G. (1),

są karami sprawiedliwymi, zasłużonymi, adekwatnymi do charakteru i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym przestępstw, oddają zatem we właściwym stopniu dolegliwość za każde z nich. Kary łączne w tak przyjętym wymiarze z pewnością nie noszą cech surowości i to nadmiernej, co zarzuty obrońców w tym zakresie czyni bezpodstawnymi. Ta ocena ma zastosowanie w szczególności wobec kary orzeczonej wobec oskarżonego P. W., która została ukształtowana na zasadzie asperacji, ale istotnie zbliżonej do pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutów apelacji prokuratora skierowanych wobec rozstrzygnięciem o karach łącznych wymierzonych oskarżonym G. T. (1) i R. C. (1). Skarżący ten akceptując trafność argumentacji sądu, która skutkowałą wymierzeniem tym oskarżonym jednostkowych kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nie dostrzega, że taka ocena musi znajdować stosowne odzwierciedlenie także w kształtowaniu wymiaru kary łącznej. Kara łączna winna odzwierciedlać całość działalności przestępczej oskarżonych a zatem stanowić dolegliwość za każde z nich, nie może jednak w istotny sposób odbiegać od sposobu ukształtowania kar jednostkowych. Wobec omówionego wyżej czasu popełnienia przypisanych oskarżonym przestępstw i ich związku przedmiotowego wyrażającego się w tożsamości wszystkich czynów w zakresie ich oceny prawnej a tym samym dobra, w które godzą, stanowisko sądu co do ukształtowania wymiaru kar łącznych w wysokości przyjętej w wyroku jest słuszne. Sąd – wbrew twierdzeniom prokuratora – uwzględnił całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w tym zakresie. Okoliczności, na które wskazuje ten skarżący w apelacji a dotyczące charakteru przestępstw, stopnia winy i organizacji działalności, sąd słusznie uwzględnił przy ustalaniu wymiaru kar jednostkowych, bowiem to dla rozstrzygnięcia w tym zakresie mają one zasadnicze znaczenie. Wymiar przyjętych wobec oskarżonych kar łącznych z pewnością nie czyni tych sankcji zbyt surowymi, co nie jest jednak równoznaczne z oceną, że są nadmiernie łagodne i to w stopniu czyniącym je niewspółmiernymi i to rażąco.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu prokuratora, że wyrok sądu okręgowego w części, w jakiej sąd ten uznał istnienie warunków do zastosowania wobec oskarżonego D. G. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności, dotknięty jest błędnymi ustaleniami faktycznymi w zakresie przyjęcia podstaw do takiego rozstrzygnięcia a tym samym sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej co do tego oskarżonego. Podzielając w całości argumentację sądu w tym zakresie podnieść należy, że to postawa procesowa oskarżonego D. G. (1) umożliwiła wykrycie i osądzenie przestępstw, będących przedmiotem rozpoznawanej sprawy. Oskarżony ten ujawnił szczegółowo ich przebieg, co umożliwiło ustalenie współsprawców, roli każdego z nich a także właściwej oceny prawnej ich zachowania. Słusznie podnosi prokurator, że te okoliczności mają znaczenie dla kształtowania wymiaru kar jednostkowych a w szczególności zastosowania art. 60 § 3 kk, nie jest jednak

tak, że pozostają zupełnie bez wpływu przy kształtowaniu kary łącznej a w tym oceny prognozy kryminologicznej. Przepis art. 60 § 3 kk ma charakter gwarancyjny dla osób, które zdecydują się na współpracę z organami ścigania, czy ujmując szeroko wymiarem sprawiedliwości i to w szczególnych warunkach, bowiem podjęta współpraca związana jest z obowiązkiem złamania solidarności osób współdziałających przy popełnieniu przestępstwa. Sama taka postawa, słusznie uwzględniona także przez sąd pierwszej instancji, pozwala przyjąć pozytywną prognozę co do tego oskarżonego, pomimo tych okoliczności obciążających (w szczególności karalności oskarżonego), na które wskazuje prokurator, a które nie pozostały poza sferą ocen sądu okręgowego. Wskazać także należy, że przyjęty wobec oskarżonego 5 letni okres próby jest na tyle długi, że pozwoli na kontrolę jego funkcjonowania i ocenę, czy skorzystał z dobrodziejstwa, jakie ta instytucja ze sobą niesie. W obecnym stanie prawnym, z powodu zmiany treści art. 70 § 1 kk na mocy Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396), wskazane rozstrzygnięcie nie wymagało korekty wobec regulacji zawartej w art. 4 § 1 kk.

Mając na względzie te wszystkie okoliczności, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.